09/11/2026

«Ζεϊμπέκικο: Από τη μνήμη στο σήμερα…»: Μουσικοχορευτική παράσταση στο «ΕΝΟΡΙΑ εν δράσει…»

/ Ενορίες

Το ζεϊμπέκικο δεν είναι επίδειξη, ούτε απλώς ένας χορός. Είναι κατάθεση ψυχής, είναι ο άνθρωπος μόνος απέναντι στη ζωή, στις πληγές, στις μνήμες και στην περηφάνεια του. Κάθε βήμα και μια εξομολόγηση, κάθε στροφή και μια ιστορία, κάθε άνοιγμα των χεριών και μια αγκαλιά με όσα αγάπησες, όσα έχασες ή δεν πρόλαβες να ζήσεις.

Μουσικοχορευτική παράσταση αφιερωμένη στο Ζεϊμπέκικο, παρουσιάστηκε από το Ελληνικό Κέντρο Ζεϊμπέκικου και τον Μουσικό Πολιτιστικό Σύλλογο SEMITONO, την Κυριακή 8 Νοεμβρίου, στο πλαίσιο του προγράμματος «ΕΝΟΡΙΑ εν δράσει...» του Ιερού Ναού Ευαγγελιστρίας Πειραιώς.

Τραγούδησαν οι Βαγγέλης Δούβαλης, Όλγα Καμηλάρη. Καλλιτεχνική επιμέλεια: Θωμάς Κολοβός, Μουσική επιμέλεια: Όλγα Καμηλάρη, Διεύθυνση Ορχήστρας: Αλέξανδρος Παπαϊωάννου – Σταυρούλα Καμακάρη, Ενορχηστρωτική επιμέλεια: Κυριακή Καμακάρη, Αφήγηση: Χρήστος Καμακάρης – Κατερίνα Παπουτσή.

Μια μουσικοχορευτική διαδρομή στις ρίζες, τις μνήμες και τις ιστορίες που κρύβονται πίσω από το Ζεϊμπέκικο. Μια βραδιά αφιερωμένη στους ανθρώπους, στις παλιές πατρίδες, στα συναισθήματα που έγιναν τραγούδι και χορός.

Υπάρχουν συναισθήματα που δεν χωρούν σε λέξεις, πόνοι, αγάπες, απώλειες και αναμνήσεις που μένουν βαθιά μέσα μας. Και όταν τα λόγια δεν αρκούν, αρχίζει να μιλάει η μουσική. Αυτό είναι το ζεϊμπέκικο. Δεν είναι επίδειξη, ούτε απλώς ένας χορός. Είναι κατάθεση ψυχής, είναι ο άνθρωπος μόνος απέναντι στη ζωή, στις πληγές, στις μνήμες και στην περηφάνεια του. Κάθε βήμα και μια εξομολόγηση, κάθε στροφή και μια ιστορία, κάθε άνοιγμα των χεριών και μια αγκαλιά με όσα αγάπησες, όσα έχασες ή δεν πρόλαβες να ζήσεις.

Το ζεϊμπέκικο δεν μετριέται με την τεχνική, ούτε με το χειροκρότημα. Μετριέται με την αλήθεια που κουβαλά ο χορευτής. Γιατί μπορεί να χορεύεις μόνος, αλλά μέσα σου να χωρά ένας ολόκληρος κόσμος. Το ζεϊμπέκικο δεν είναι απλώς να χορεύεις. Είναι να αφήνεις την ψυχή σου να μιλήσει χωρίς να χρειαστεί να πεις ούτε μία λέξη.

Για να καταλάβουμε το Ζεϊμπέκικο χρειάζεται να γυρίσουμε πίσω στις παλιές πατρίδες της Μικράς Ασίας, εκεί όπου η μουσική, ο καημός και η καθημερινότητα έγιναν ένα. Εκεί όπου οι άνθρωποι γεννήθηκαν, αγάπησαν, δημιούργησαν οικογένειες, έχτισαν τα σπίτια τους και ονειρεύτηκαν το μέλλον τους. Ως που ήρθε ο ξεριζωμός, αναγκάστηκαν να εγκαταλείψουν τα πάντα. Πήραν μαζί τους όσα χωρούσαν στα χέρια τους, όσα χωρούσαν σε μια βαλίτσα.

Μα τα πιο πολύτιμα δεν χωρούσαν σε καμιά βαλίτσα. Ήταν οι μνήμες, οι φωνές των δικών τους. Τα τραγούδια από τις γειτονιές, οι εικόνες των εκκλησιών, οι προσευχές τους έφτασαν σε ένα τόπο ξένο. Μα σιγά-σιγά έγιναν κομμάτι του. Στον Πειραιά, στην Κοκκινιά, στη Δραπετσώνα, στις προσφυγικές γειτονιές. Η ζωή έπρεπε να αρχίσει ξανά και μέσα στη φτώχεια, τις δυσκολίες, η μουσική έγινε παρηγοριά. Το τραγούδι έγινε μνήμη. και ο χορός ένας τρόπος να κρατηθεί ζωντανή η ψυχή τους. Γιατί μπορεί να χάσεις την πατρίδα που άφησες πίσω σου. Δεν μπορείς όμως να ξεριζώσεις την πατρίδα που κουβαλάς μέσα σου.

Και κάπου εδώ το Ζεϊμπέκικο συναντά έναν ακόμη μεγάλο κόσμο της ελληνικής μουσικής, το ρεμπέτικο. Μια μουσική που γεννήθηκε μέσα στις δυσκολίες της ζωής, στα μικρά καφενεία, στις φτωχογειτονιές, στα λιμάνια και στις αυλές. Το ρεμπέτικο δεν προσπάθησε να ωραιοποιήσει τη ζωή. Την κοίταξε κατάματα και έδωσε φωνή σε ανθρώπους που συχνά δεν ακούγονταν.

Για πολλά χρόνια το Ζεϊμπέκικο θεωρήθηκε ένας χορός κυρίως αντρικός. Όμως η γυναίκα ήταν πάντα παρούσα στην ιστορία του. Ήταν η μάνα που περίμενε, η γυναίκα που αγάπησε και πληγώθηκε, η σύζυγος που κράτησε το σπίτι όρθιο, η κόρη που αναζήτησε τις ρίζες της. Και κάποια στιγμή η γυναίκα μπήκε η ίδια στον κύκλο, στάθηκε στο κέντρο και άρχισε να χορεύει. Όχι για να αποδείξει κάτι, αλλά για να εκφράσει τη δική της αλήθεια με τη δική της ευαισθησία, τη δική της δύναμη, τη δική της αξιοπρέπεια. Γιατί ο πόνος δεν έχει φύλο. Ούτε η αγάπη, ούτε η περηφάνεια, η συγχώρεση και η ελπίδα. Γιατί τελικά το ζεϊμπέκικο δεν ανήκει ούτε στον άνδρα, ούτε στη γυναίκα. ανήκει σε κάθε άνθρωπο που έχει κάτι βαθύ να εκφράσει.

Οι εποχές αλλάζουν, οι άνθρωποι αλλάζουν, μα η ψυχή παραμένει ίδια. Συνεχίζει να αγαπά, να πονά, να νοσταλγεί, να παλεύει και να ελπίζει. Και ίσως σήμερα περισσότερο από ποτέ, το Ζεϊμπέκικο μας θυμίζει πως δεν πρέπει να χάνουμε τον εαυτό μας μέσα στον θόρυβο της ζωής. Να βρίσκουμε τη δύναμη να στεκόμαστε απέναντι στις πληγές μας. Να αποδεχόμαστε όσα δεν αλλάζουν και να συνεχίζουμε. Γιατί το Ζεϊμπέκικο δεν είναι μόνο η έκφραση του πόνου. Είναι η δύναμη να σηκώνεσαι και η αξιοπρέπεια να προχωράς. Το Ζεϊμπέκικο ξεπέρασε τις γειτονιές και έγινε φωνή ενός ολόκληρου λαού, του ελληνικού λαού.

ΜΟΥΣΙΚΟΣ - ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΣ
ΣΥΛΛΟΓΟΣ
KAWAI

Ελληνικό
Κέντρο

Ελληνικό
ΜΟΥΣΙΚΟΣ -ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΣ
ΣΥΛΛΟΓΟΣ